

- nie sprzeciwiają się obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje dwa różne środki zaskarżenia, należące do właściwości różnych sądów i podlegające różnym warunkom, pod warunkiem że sąd odsyłający ustali, czy w świetle prawa krajowego odpowiedzialności organu krajowego takiego NBB należy dochodzić na podstawie Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi (ustawy o odpowiedzialności odszkodowawczej państwa i gmin), czy Zakon za zadalzheniata i dogovorit (ustawy o zobowiązaniach i umowach), a obydwie te środki zaskarżenia są zgodne z zasadami równowagi i skuteczności;
- stoją na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które uzależnia prawo jednostek do otrzymania odszkodowania od dodatkowej przesłanki, dotyczącej umyślnego charakteru szkody wyrządzonej przez organ krajowy;
- nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które uzależniają prawo jednostek do otrzymania odszkodowania od wymogu przedstawienia przez jednostkę dowodu zawinionego działania, pod warunkiem – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – że pojęcie „zawinionego działania” nie wykracza poza pojęcie „wystarczająco istotnego naruszenia”;
- nie sprzeciwiają się obowiązywaniu uregulowania krajowego, które przewiduje uiszczenie opłat zwykłych lub będących wartością określoną stosunkowo wobec wartości przedmiotu sporu, pod warunkiem – czego zbadanie należy do sądu odsyłającego – że uiszczenie opłaty zwykłej lub opłaty proporcjonalnej do wartości przedmiotu sporu nie jest sprzeczne z zasadą skuteczności, biorąc pod uwagę wysokość i ciężar opłaty, to, czy ewentualnie stanowi niedającą się pokonać przeszkodę w dostępie do sądu, jej obowiązkowy charakter, a także możliwości zwolnienia z niej;
- nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które uzależniają prawo jednostek do otrzymania odszkodowania od wcześniejszego uchylecia aktu administracyjnego leżącego u podstaw powstania szkody, pod warunkiem – czego ustalenie należy do sądu odsyłającego – że wymóg ten może być racjonalnie stawiany poszkodowanemu.

(¹) Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 października 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov / Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-652/16) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w sprawach azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuły 3, 4, 10 i 23 – Wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej złożone odrębnie przez członków jednej rodziny – Indywidualna ocena – Uwzględnienie zagrożeń dla członka rodziny w ramach indywidualnej oceny wniosku złożonego przez innego członka rodziny – Korzystniejsze normy, jakie mogą zostać utrzymane lub wprowadzone przez państwa członkowskie w celu rozszerzenia ochrony przysługującej na podstawie azylu lub ochrony uzupełniającej na członków rodziny osoby, której udzielono ochrony międzynarodowej – Ocena powodów prześladowania – Uczestnictwo we wniesieniu przez obywatela Azerbejdżanu skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeciwko państwu, którego jest obywatelem – Wspólne normy proceduralne – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia – Pełne rozpatrzenie ex nunc – Powody prześladowania lub okoliczności faktyczne, które nie zostały przedstawione organowi rozstrzygającemu, lecz zostały podniesione w ramach odwołania od decyzji wydanej przez ten organ)

(2018/C 436/04)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Oğla Ahmedbekov

Strona pozwana: Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

- 1) Wykładni art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy dokonywać w ten sposób, że w ramach indywidualnej oceny wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej należy uwzględnić zagrożenie prześladowaniem i poważną krzywdą członka rodziny wnioskodawcy w celu ustalenia, czy ze względu na więź rodzinną łączącą go z tą osobą wnioskodawca sam jest narażony na prześladowanie lub poważną krzywdę.
- 2) Dyrektywę 2011/95 oraz dyrektywę 2013/32 Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej złożone odrębnie przez członków jednej rodziny były objęte środkami mającymi na celu zajęcie się kwestią wszelkich ewentualnych powiązań, ale stoją na przeszkodzie temu, by wnioski te były przedmiotem wspólnej oceny. Rzeczone dyrektywy stoją również na przeszkodzie temu, aby ocena jednego ze wspomnianych wniosków była zawieszona do czasu zakończenia procedury rozpatrywania innego spośród tych wniosków.
- 3) Wykładni art. 3 dyrektywy 2011/95 należy dokonywać w ten sposób, że państwo członkowskie może postanowić – w przypadku udzielenia ochrony międzynarodowej członkowi danej rodziny zgodnie z systemem ustanowionym przez tę dyrektywę – o rozszerzeniu tej ochrony na innych członków tej rodziny, pod warunkiem że nie zachodzi w ich przypadku którakolwiek z podstaw wyłączenia określonych w art. 12 tej dyrektywy oraz że ich obecna sytuacja, zwyczajowo na potrzebę utrzymania jedności rodziny, wpisuje się w logikę ochrony międzynarodowej.
- 4) Podstawa niedopuszczalności określona w art. 33 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2013/32 nie dotyczy sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której osoba dorosła złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w imieniu własnym oraz w imieniu swojego małoletniego dziecka, opierając się w szczególności na istnieniu więzi rodzinnej z inną osobą, która złożyła odrębny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.
- 5) Uczestnictwa we wniesieniu przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przeciwko swojemu państwu pochodzenia należy co do zasady traktować – w ramach oceny powodów prześladowania, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2011/95 – nie jako dowód przynależności tej osoby do „szczególnej grupy społecznej” w rozumieniu ust. 1 lit. d) tego artykułu, lecz jako powód prześladowania z powodu „opinii politycznych” w rozumieniu ust. 1 lit. e) tego artykułu, pod warunkiem że istnieją uzasadnione powody do obaw, że owo uczestnictwo we wniesieniu skargi jest postrzegane przez władze tego państwa jako akt stanowiący działalność opozycyjną, wobec którego mogłyby one rozważyć zastosowanie represji.
- 6) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z odesłaniem do procedury odwoławczej z art. 40 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sąd pierwszej instancji rozpatrujący skargę na decyzję odmawiającą udzielenia ochrony międzynarodowej jest co do zasady zobowiązany dokonać oceny – po uprzednim zwróceniu się o to do organu rozstrzygającego – czy podstawy uzasadniające udzielenie takiej ochrony lub okoliczności faktyczne, które zostały powołane po raz pierwszy w toku postępowania odwoławczego, mimo że dotyczą zdarzeń lub obaw przed prześladowaniem, które miały zaistnieć przed wydaniem wspomnianej decyzji, a nawet przed złożeniem wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, stanowią „nowe informacje”. Sąd ten nie jest natomiast zobowiązany do dokonania tej oceny, jeżeli uzna, że rzeczone podstawy i okoliczności faktyczne zostały podniesione w sposób spóźniony na etapie postępowania odwoławczego lub że nie zostały one przedstawione dostatecznie konkretnie, aby mogły zostać należycie zbadane, czy też jeszcze – jeśli chodzi o okoliczności faktyczne – jeżeli uzna, że nie są one istotne lub nie są dostatecznie odrębne od okoliczności, które organ rozstrzygający miał już możliwość uwzględnić.

(¹) Dz.U. C 86 z 20.03.2017